

Det ambitiösa och tidskrävande tecknandet är så mycket mer avslöjande än det snabba, inte tvärtom, skriver Martin Hägg som besökt teckningstriennalen i Landskrona.

Skissartad teckningstriennal

KONST

Svart på vitt, 13:e teckningstriennalen

Landskrona Konsthall
Pågår till och med 3 juni

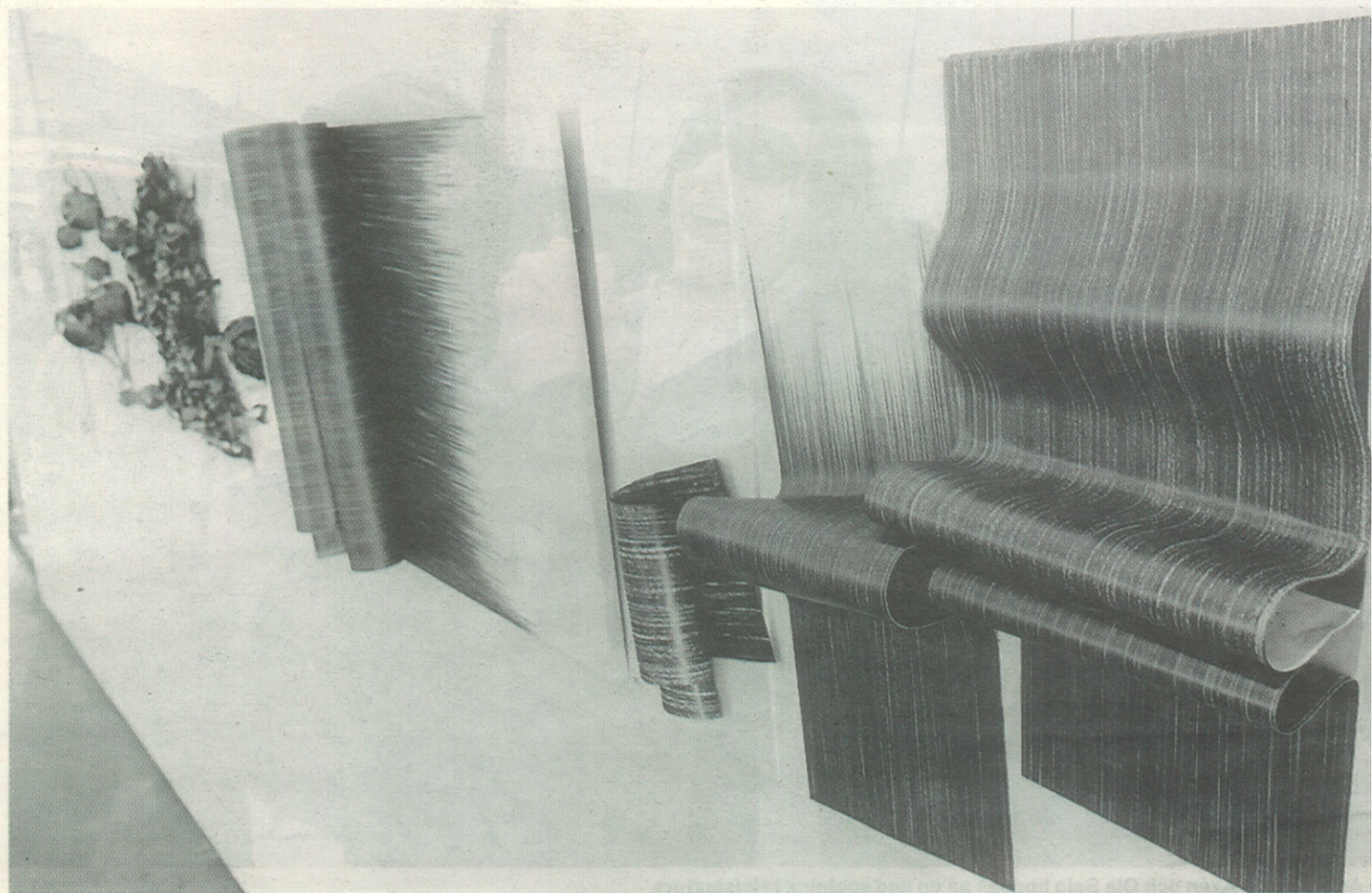
Synen på teckningen som självständig konst har åkt berg- och dalbana genom åren. I dag har flera svenskar gjort sig ett namn som tecknare, ett nytt museum tillägnat teckningen har öppnat i Loholm. Således en slags renässans för ett konstnärligt uttryck som för många endast är ett försteg inför det "egentliga" konstverket, kanske en skulptur, en målning eller en byggnad.

Ett av värdena med en teckningstriennial ligger i denna ambivalens inför teckningens status. Här har triennalen en inte oväsentlig möjlighet att visa vägen, att styra upp och ange tonen genom att göra sitt urval. Vilka krav är möjliga att ställa på teckningen, som något i sig fullbordat?

Till det mer intressanta på Landskrona Konsthalls teckningstriennial hör *Tonny Johanssons* och *Kirstie Ekelunds* mörka och stämningfulla bilder. *Christina Olin* hör till de som gör något konkret av färglösheten, alltså bilder som skulle förlora allt om de vore i färg. Stipendiaten *Anne-Lie Larsson Ljung* har också ett genomarbetat uttryck med sina fina miljöbilder.

Men som helhet saknar utställningen genomarbetade verk, verk som erbjudit ett motstånd annat än som urval. Det är för mycket spontan, snabb pennföring. Varför finns inget genomarbetat porträtt, eller för den delen modellstudier, vid sidan av allt det snabbt upptecknade?

Förstå mig rätt; en del av teckningskonsten ligger givetvis i att söka äkthet och friskhet i den snabbt tecknade linjen och goda verk med sådana kvaliteter finns naturligtvis också med på utställningen. *Yvonne Karlssons* tuschtecknade djur hör hit, både känsliga och humoristiska. Men det måste finnas mer än detta, speci-

Fukiko Nakabayashi-Hellgrens skulpturala teckningar är spännande och bland det mest udda på den 13:e teckningstriennalen på Landskrona konsthall.

Foto: SONNY THORE

ellt illa är det om snabbheten går över i ett virtuost artisteri. Då avslöjas lite av den där underskattningen av teckningen som en självständig konst. Det finns helt enkelt mer att göra, om inte annat så för att skapa en bättre bredd på samlingsutställningen, en viktig sak just på en samlingsutställning. *Eva Holmstedt* är ytterligare ett av undantagen med sina konstruktivistiskt svävande former som på ett spännande sätt utnyttjat svärtans möjligheter.

Fukiko Nakabayashi-Hellgrens bilder är också spännande, bilderna är utställningens mest udda. Konstnärens bidrag består av blyertsskrift i högre relief genom papper som på antingen böjts eller surrats, skulpturala former på vägg av

papper helt enkelt. Det är spännande och drar blickarna till sig, men är det utvecklingsbart också för andra konstnärer?

Men vad är i övrigt svårtämjt på utställningen? Det ambitiösa och tidskrävande tecknandet är så mycket mer avslöjande än det snabba, inte tvärtom. Först med det ambitiösa kommer det riktigt nakna, här blir svagheterna så mycket mer uppenbara. Det skiljer ut den som kan mediet och den som inte kan det. I det snabba går mycket att dölja, förr eller senare kan en sådan bild alltid bli bra. Därför krävs det av en konstnär som har den svarta linjen som sitt främsta redskap att någon gång våga utelämnas sig själv, våga pröva om vingarna bär också för det riktigt svåra.

Om det sedan blir en ny *Roj Friberg* eller inte är en annan sak, uppgiften går naturligtvis att lösa på olika sätt.

Kanske hade det hela blivit mer lyckat om utställningen gjorts mindre till formatet. Nu har juryn godkänt ungefär hälften av ansökningarna, vilket är höga odds för en jurybedömd utställning. Inget säger väl att hela konsthallen behöver upplåtas varje gång det är dags för en utställning?

De verk som medtagits trots att de brutit mot angivna regler vad gäller formatet, gör mig nyfiken. De här verken har hängts lite avsides, i ett eget rum, och är bland de mer intressanta på utställningen (kanske delvis just för att allting annat har samma format). Här

finns goda verk av *Annette K. Svärtholm* och *Lars Isacson*.

Är det inte framför allt är de yramarna, bildligt och bokstaveligt för utställningen som behöver vecklas? Arrangerande Landskrona konstförening måste försöka redigera hårdare och bättre fram det udda. Är det bara lite som är bra av det inlämnade så oroa dig inte för en liten utställning! Pärlorna finns ju här också, det frustrerande är bara i att det tar en sådan tid att hitta dem.

Martin Hägg
martinhagg@hotmail.com

